

สรุปและขอเสนอแนะ

การผลิตและการค้ายางพาราของประเทศไทยยังมีสภาพล้าหลังมาเลเซียและอินโดนีเซีย เพราะเป็นส่วนขนาดเล็ก ดังจะเห็นได้จากปริมาณยางที่ส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ เป็นยางชั้น ๓ และชั้น ๔ เสียเป็นส่วนมาก การคมนาคมไม่สะดวก ขาดแคลนถนนเชื่อมโยงระหว่างหมู่บ้าน ชาวสวนจำเป็นต้องผลิตยางในรูปยางแผ่นเท่านั้น เพราะไม่สามารถทำยางในรูปของน้ำยางเพื่อทำเป็นยางแท่งได้ การขาดแคลนถนนเชื่อมโยงในหมู่บ้านนี้เอง ทำให้การขายผลผลิตต้องผ่านคนกลางหลายระดับ ทอค่าในท้องถิ่นมีอำนาจผูกขาด เป็นการบั่นทอนกำลังใจในการปรับปรุงคุณภาพ ผลผลิตให้ดีขึ้น ในด้านต้นทุนการผลิตนั้นยังสูงอยู่มาก เพราะสวนยางส่วนใหญ่ยังเป็นสวนยางพันธุ์เก่าซึ่งให้ผลผลิตต่ำ ด้วยเหตุนี้ราคายางต่ำลง จึงเป็นปัญหาแก่ชาวสวนยางเป็นอย่างมาก ไม่เหมือนกับประเทศผู้ผลิตอื่น ๆ ที่มีสวนยางพันธุ์ดีเป็นส่วนใหญ่ จึงมีทางที่จะเผชิญกับปัญหาราคายางตกต่ำ และยังสามารถที่จะลดราคาลงมาขายแข่งขันกับยางเทียมโดยมีกำไรอีกด้วย รัฐบาลจึงควรให้การสนับสนุนและส่งเสริมการปลูกแทนสวนยางพันธุ์ดีให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

เมื่อวิเคราะห์ถึงความแตกต่างของราคายางชั้น ๑ ถึงชั้น ๕ แล้วจะเห็นว่า ถ้าหากชาวสวนยางสามารถปรับปรุงคุณภาพของยางที่ผลิตจากชั้น ๓, ๔ และ ๕ ให้เป็นชั้น ๑, ๒ ได้หมด ก็จะทำให้ชาวสวนยางมีรายได้เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก และประเทศก็จะมีรายได้จากการส่งออกเพิ่มขึ้นเช่นกัน จึงเป็นการสมควรที่จะได้มีการส่งเสริมให้ชาวสวนยางได้ปรับปรุงคุณภาพยางให้สูงขึ้น ร่วมกับการลงทุนขั้นพื้นฐาน เพื่อสนับสนุนให้มีการพัฒนาผลผลิตยางในรูปอื่นออกสู่ตลาดให้มากขึ้น

บริการที่จะอำนวยความสะดวกให้แก่การค้ากับต่างประเทศเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่จะควรจะได้รับบริการปรับปรุง ทั้งในด้านบริการสื่อสาร โทรคมนาคม และการทำเรือ เพราะที่เป็นอยู่ในปัจจุบันไม่อำนวยความสะดวกให้แก่การประกอบธุรกิจเท่าที่ควร ความไม่สะดวกในด้านสื่อสาร โทรคมนาคม ทำให้ประเทศไทยเสียเปรียบประเทศเพื่อนบ้าน เนื่องจากการติดตามความ

เคลื่อนไหวของตลาดโลกไม่ทัน ส่วนการทำเรือที่ไม่สมบูรณ์ทำให้ต้นทุนในการส่งออกสูง และเมื่อต่างประเทศต้องการให้มีการขนส่งยางโดยระบบบรรจุลังขนาดใหญ่ ก็ไม่สะดวกในการขนส่ง ความล่าช้าในบริการเหล่านี้ทำให้ประเทศไทยเสียเปรียบผู้ส่งออกอื่น ๆ เช่น มาเลเซีย และสิงคโปร์ อย่างมาก

อนาคตของการค้าและราคายางธรรมชาติส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับสันติภาพในตะวันออกกลาง และความผันผวนราคาน้ำมัน ถ้าปัญหาขาดแคลนน้ำมันยังคงเรื้อรังต่อไปอีก ก็ดูเหมือนว่าจะ เป็นผลดีต่อการค้ายางธรรมชาติอยู่ไม่น้อย แต่หาเหตุการณ์คลั่งคลุ้มสุภาพเฒ่าแล้ว อุตสาหกรรมการผลิตยางสังเคราะห์ซึ่งตกอยู่ในสภาพล้มลุกคลุกคลานอยู่ในขณะนี้ จะค่อย ๆ ฟื้นตัวขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง และจะเป็นคู่แข่งขั้นหน้ากลัวของยางธรรมชาติต่อไป อย่างไรก็ตามในระยะ ๒ - ๓ ปีที่ผ่านมา ปรากฏว่ามีบริษัทผลิตยางรถยนต์ชนิดพิเศษอย่างรถยนต์ชนิดใหม่ มีคุณสมบัติต่อการสึกหรอ ไม่ระเบิดเมื่อแตก เป็นการช่วยลดอุบัติเหตุลงได้ เรียกชื่อว่า Radial Tire ยางรถยนต์ชนิดนี้ต้องใช้ยางธรรมชาติเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ ๕ - ๑๕ ของปริมาณยางธรรมชาติที่เคยใช้สำหรับยางรถยนต์ธรรมดาที่ใช้กันอยู่เดิม ทั้งนี้เพราะต้องอาศัยคุณสมบัติในการคงรูปของยางธรรมชาติซึ่งไม่มีอยู่ในยางสังเคราะห์ ก็เป็นการพิสูจน์คำกล่าวของ Sir Harry Melville ประธานสภาวิจัยทางวิทยาศาสตร์แห่งจักรภพอังกฤษ ได้กล่าวไว้เมื่อปี ๒๕๐๘ ว่า ยางธรรมชาติยังมีคุณสมบัติพิเศษเหนือกว่ายางสังเคราะห์ และจะไม่มีทางทำยางสังเคราะห์ให้เหมือนได้เลย จึงทำให้เชื่อกันได้ว่า ยางธรรมชาติคงอยู่ในความต้องการต่อไป และจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

ขอเสนอแนะ

๑. มาตรการระยะสั้นที่สามารถปฏิบัติได้ทันที

๑.๑ การบำรุงรักษาสวน ได้แก่การปราบวัชพืช ตัดแต่งกิ่ง รวมทั้งการใส่ปุ๋ยบำรุงรักษาตามที่เป็น ซึ่งจะได้ประโยชน์เฉพาะสวนยางที่มีอายุระหว่าง ๒๐ ปี วิธีนี้ประมาณว่าจะเพิ่มผลผลิตให้ได้ไม่ต่ำกว่า ๓๐ %

๑.๒ กรีดยางตามระบบและวิธีที่เหมาะสม สวนยางขนาดเล็กกรีดยางทุกวัน ส่วนใหญ่กรีดยางครั้ง ในบางท้องถิ่นและเป็นสวนน้อยที่กรีดยางหนึ่งในสามของตน วิธีและระบบกรีดยางดังกล่าว บางแห่งถึงแม้ว่าจะให้ผลผลิตสูง แต่ต้องใช้แรงงานมาก และเสียค่าจ้างในการกรีดยาง เปลี่ยนหน้ากรีดยาง แต่การใช้วิธีกรีดยางที่เหมาะสม จะช่วยเพิ่มผลผลิตให้ได้อีกถึง ๒๐ % วิธีนี้ใช้ได้ประโยชน์เต็มที่จากสวนยางที่ปลูกกรีดยางใหม่และสวนยางเก่าที่หน้ากรีดยางส่วนใหญ่ยังไม่เสียหาย

๑.๓ การใส่ยาเร่งน้ำยาง วิธีนี้เหมาะสำหรับสวนยางที่หน้ากรีดยางดี และมีการกรีดยางสม่ำเสมอโดยตลอด การใส่ยาต้องร่วมกับระบบกรีดยางที่เหมาะสม คือไม่กรีดยางเกินไป วิธีนี้สามารถเร่งเพิ่มผลผลิตได้อีกประมาณ ๕๐ % เหมาะสำหรับสวนยางที่มีอายุระหว่าง ๒๐ - ๒๕ ปี

๑.๔ การกรีดยางหน้าสูง มีประโยชน์มากสำหรับสวนยางที่มีอายุมากตั้งแต่ ๓๐ ปีขึ้นไป หรือสวนยางอายุน้อย แต่หน้ากรีดยางเบื้องล่างเสียหายหมดแล้ว วิธีนี้จะเร่งเพิ่มผลผลิตได้ถึง ๕๐ %

๑.๕ การกรีดยางหน้าสูงและใส่ยาเร่งน้ำยาง มีประโยชน์สำหรับสวนที่เตรียมจะโค่นเพื่อปลูกแทน ภายในระยะ ๒ - ๔ ปี เป็นการกรีดยางแบบเร่งรัดให้ได้น้ำยางออกมากที่สุด โดยไม่คำนึงว่าต้นยางจะตายหรือไม่ วิธีนี้จะได้ผลผลิตเพิ่ม ๑๐๐ %^๒

๑.๖ ควรให้ความสนับสนุนการรวมกลุ่มชาวสวนยาง ให้การปรับปรุงการผลิตยางให้คุณภาพสูงขึ้น และมีมาตรฐานสม่ำเสมอ รวมกลุ่มขายในปริมาณมาก ๆ เพื่อให้มีอำนาจ

^๒ เสริมลาภ. วสุวัต "ความสำคัญในการเร่งรัดการเพิ่มผลผลิตและการพัฒนาของประเทศไทย" เรื่องเดิม หน้า ๕ - ๖

ในการต่อรองกับพ่อค้าสูงขึ้น โดยให้ศูนย์วิจัยการยางแรงขยายงานรวมกลุ่มชาวสวนยางตั้ง-
 กลาวใหม่จำนวนมากขึ้น ปัจจุบัน การรวมกลุ่มปรับปรุงคุณภาพยางและขยายยางมีอยู่ในขอบเขต
 จำกัด ทั้ง ๆ ที่สามารถปรับปรุงและขยายยางไคร้ราคาดีกว่าชาวสวนยางนอกกลุ่มถึง ก.ก. ละ
 ๕๐ - ๗๐ สต. ถ้าทำไคร้หมคจะเป็นเงินปีละ ๑๕๐ ล้านบาท ส่วนรัฐจะมีรายได้เพิ่มขึ้น ก.ก.
 ละ ๒๐ สต. เป็นอย่างต่ำ เป็นเงินปีละไม่ต่ำกว่า ๖๕ ล้านบาท การรวมกลุ่มเท่าที่กรมวิชาว-
 การเกษตรดำเนินการอยู่นั้นเป็นการปูพื้นฐานสำหรับให้ชาวสวนยางสามารถรวมมือกับปรับ-
 ปรุงคุณภาพยางได้เป็นกลุ่มก้อน และขายไคร้ราคาดีอย่างเป็นปึกแผ่นต่อไป ควรให้กรมวิชาการ
 เกษตร จัดทำโครงการขยายงานในค้ำนี้ โดยรัฐให้ความสนับสนุน ทั้งในค้ำกำลังเงินและ
 อัตรากำลังเจ้าหน้าที่เหนือเพียงพอที่จะดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๑.๗ ควรให้กระทรวงเกษตรฯ ดำเนินการจัดทำโครงการช่วยเหลือชาวสวนยาง
 ระยะสั้น เพื่อผลิตพืชและสัตว์บางชนิดที่สามารถขายได้ในระยะเวลานั้น เป็นรายได้เพิ่มใน
 ระยะที่มมีความเค็ดรอนจากภาวะราคายางตกต่ำ เช่น เกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือในกรณี
 ภัยธรรมชาติ และให้ถือเป็นเรื่องเร่งด่วนที่จะต้องรีบดำเนินการโดยทันที และควรให้ธนาคาร
 เพื่อการเกษตร และสหกรณ์พิจารณาให้เงินกู้ระยะสั้นแก่เจ้าของสวนยางขนาดเล็ก โดยเฉพาะ
 อย่างยิ่งสวนยางเก่า โดยถือเป็นเงินกู้ตามโครงการของกระทรวงเกษตรฯ

๑.๘ ช่วยลดค่าใช้จ่ายสำหรับยางแห้ง โดยขอให้กรมศุลกากรผ่อนผัน ยกเลิกการ
 ตรวจ ซึ่งยางแห้งที่บรรจุเป็นลังตามมาตรฐานสากล มีเนื้อยางหนักคลังละ ๑ ตัน การบรรจุใน
 ลักษณะนี้เป็นข้อตกลงตามมาตรฐานสากล ซึ่งเป็นข้อกำหนดของผู้ซื้ออยู่แล้ว จึงไม่มีความจำ-
 เป็นที่จะต้องมีการตรวจซ้ำอีก หากยกเลิกพิธีการนี้ได้ จะช่วยลดค่าใช้จ่ายในการส่งยางแห้ง
 ออกได้ อย่างน้อยคราวละ ๑๓๐ บาท (คิดค่าเฝ้าเพียง ๑ วัน) ดังนี้

ก. ค่าธรรมเนียมตรวจตั้งนอกสถานที่ของศุลกากร ครั้งละ ๑๑๐ บาท

ข. ค่าเฝ้าของศุลกากร (ก่อนลงเรือหลังขังแล้ว) วันละ ๒๐ "

ค. ค่าล่วงเวลาของเจ้าหน้าที่ศุลกากรในวันหยุด

ระหว่าง ๘.๐๐ - ๑๘.๐๐ น. วันละ ๑๐๐ บาท

ภายหลัง ๑๘.๐๐ น. คิดเพียงวันละ ๘๐ บาท

๑.๘ ช่วยลดค่าใช้จ่ายสำหรับการขนส่งยางแห้งภายในประเทศ โดยขอให้กรมตำรวจ
 ผ่อนผันการบรรทุกยางแห้งโดยรถบรรทุกของเอกชนทั่วไป ขนาดของการบรรทุกห้อยยางแห้ง
 ตามมาตรฐานสากลจะบรรทุกบนรถบรรทุกที่หน้าบรรทุกและความสูงของการบรรทุกตามกฎหมาย
 ได้ไม่เกิน ๖ ลัง ปัจจุบันรถบรรทุก ๑๐ ล้อ ครอบบรรทุกยางแห้งได้ ๑๒ ลัง ถ้ายอมให้ขนลง
 ๒ ชั้น แต่เมื่อชั้น ๒ ชั้นจะสูงกว่าความสูงของรถบรรทุกตามกฎหมายจราจรไปประมาณ ๒๔ ซม.
 ผู้ผลิตต้องเสียค่าขนส่งที่ควรจะส่งยางได้ ๑๒ คัน สำหรับยางแห้งเพียง ๒ คัน ซึ่งเท่ากับเสีย
 ค่าขนส่งเป็น ๒ เท่า คอยเห็นหากยินยอมให้ขนลงได้ ๒ ชั้น บรรทุกยางแห้งได้ ๑๒ คัน
 ผู้ผลิตจะลดค่าใช้จ่ายลงได้ถึงหนึ่งเท่าตัว อย่างไรก็ตาม หากจะยินยอมให้นำหน้าหนักบรรทุกได้
 ๑๒ คัน อาจจะทำให้ความเสียหายให้แก่ถนนในเฒาก จึงเสนอผอนผันให้นำหน้าหนักบรรทุกเพียง ๑๐
 คัน ซึ่งก็จะช่วยลดค่าใช้จ่ายลงไ้มาก

๑.๑๐ เพื่อเป็นการส่งเสริมการผลิตยางแห้ง รัฐควรให้ความช่วยเหลือผู้เริ่มผลิต
 ยางแห้งในระยะแรก เช่น ยกเว้นภาษีอากรขาออกให้ในชั่วระยะหนึ่ง หรือปรับอากรขาออก
 ของยางแห้งให้ต่ำกว่ายางชนิดอื่น เพื่อช่วยผู้ผลิตทางอ้อมทางการลงทุน จนกว่าผู้ผลิตจะ
 คั่งตัวได้ในระยะเริ่มแรก

๑.๑๑ ปรับปรุงการสื่อสาร และคมนาคม เพื่อให้เจ้าของสวน พอลคา รัฐถึงการขึ้นลง
 ของราคายางซึ่งเปลี่ยนแปลงทุกวัน เพื่อให้ทุกฝ่ายคำนึงถึงปัจจัยความเป็นธรรมและรวดเร็ว
 ทันความผันผวนของราคาในตลาดประเทศ

๒. มาตรการระยะยาว

๒.๑ เร่งรัดขยายการปลูกยางพันธุ์ดีแทนยางเก่าที่ทรุดโทรมให้เร็วที่สุดโดยสนับสนุน
 โครงการเร่งรัดการปลูกแทนของสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง การปลูกแทนให้
 ใช้อัตราสวนกับวงจรของอายุยาง (๓๐ ปี) โดยปลูกแทนปีละ ๓ % หรือมีละไม่ต่ำกว่า
 ๒๕๐,๐๐๐ ไร่ ซึ่งถ้าทำได้ตามปริมาณดังกล่าว ในระยะ ๒ ปีข้างหน้า จะสามารถเพิ่มผลผลิต
 ได้ถึงปีละไม่ต่ำกว่า ๕๐,๐๐๐ ตัน เป็นมูลค่าปัจจุบันถึงปีละ ๕๐๐ ล้านบาท การปลูกแทนเป็น
 มาตรการเดียวที่จะแก้ปัญหาภาวะราคายางที่ผันแปร ไปได้ตลอดไป ถึงแม้ราคายางจะตกต่ำถึง

ก.ก.ละ ๓.๕๐ - ๔.๐๐ บาท ชาวสวนยางก็ยังมีรายได้ เพราะยางพันธุ์ดีเมื่อให้ผลผลิตเต็มที่ จะไต่อย่างมากกว่า ๔ ก.ก.ต่อ ๑๐๐ คนต่อวัน (ไร่ครึ่ง) ชาวสวนยางที่มีสวน ๑๐ ไร่ ก็จะได้ไต่อย่างอย่างต่ำประมาณวันละ ๒๕ ก.ก. หากยางราคา ก.ก.ละ ๓.๕๐ บาท ก็ยังมีรายได้ถึงวันละ ๘๗.๕๐ บาท

นอกจากนี้ควรเร่งรัดปรับปรุงงานด้านโฆษณา ประชาสัมพันธ์ให้ชาวสวนยางมีความสนใจขอรับการสงเคราะห์ ตลอดจนชี้แจงนโยบายในการสงเคราะห์ให้ชาวสวนยางทราบและเข้าใจโดยแจ่มแจ้ง เช่น การสงเคราะห์เป็นการให้ความช่วยเหลือซึ่งรัฐไม่เอาคืน และพิจารณาเพิ่มเงินสงเคราะห์ให้อีก เพราะค่าวัสดุและค่าแรงงานในปัจจุบันเพิ่มสูงขึ้นมาก ไม่เพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายของชาวสวน

๒.๒ เร่งรัดการเพิ่มผลผลิตด้วยการปลูกใหม่ มีทางทำได้แต่ปริมาณจำกัด เพราะเนื้อที่ว่างเปล่าเพื่อการเกษตรทางภาคใต้เหลือไม่มากนัก ปัจจุบันกรมประมงสงเคราะห์ได้เปลี่ยนนโยบายและเร่งรัดการปลูกยางในนิคมสร้างตนเองทางภาคใต้แล้ว ประมาณว่าการปลูกยางเพิ่มคงได้ไม่เกินปีละ ๑๐๐,๐๐๐ ไร่ ใน ๖ ปีข้างหน้าจะเป็นส่วนช่วยเพิ่มผลผลิตยางได้เล็กน้อยประมาณ ๒๐,๐๐๐ ตัน เป็นมูลค่าปัจจุบันปีละ ๒๐๐ ล้านบาท

ระหว่างการปลูกแทนและปลูกใหม่ เจ้าของจะเพิ่มทุนรายได้ด้วยการปลูกพืชแซม ซึ่งวางโครงการและดำเนินงานร่วมกัน จะสามารถหาพืชที่มีรายได้ดีให้เจ้าของสวนไร่ปลูกได้

๒.๓ ให้กระทรวงพาณิชย์ และกระทรวงการต่างประเทศ ร่วมมือกันหาตลาดยางต่างประเทศเพิ่มขึ้น หากเป็นการสอดคล้องกับนโยบายทางการ เมืองของรัฐในอันที่จะติดต่อกับจีนคอมมิวนิสต์ ก็ควรมอบให้กระทรวงพาณิชย์ - หารือดำเนินการต่อไป ในเวลาเดียวกัน - ติดต่อกับสมาคมประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติให้เร่งรัดหาตลาดยาง สนับสนุนและส่งเสริมให้มีการใช้ยางธรรมชาติเพิ่มขึ้น รวมทั้งการพัฒนายางธรรมชาติให้มีคุณภาพและมาตรฐานตามที่อยู่โครงการ

๒.๔ ให้กระทรวงคมนาคม เร่งรัดโครงการก่อสร้างและปรับปรุงท่าเรือน้ำลึกในจังหวัดภาคใต้ โดยเฉพาะที่จังหวัดสงขลา นครฉะเชิงเทรา และภูเก็ต ให้แล้วเสร็จโดยเร็ว

๒.๕ ควรพิจารณาส่งเสริมให้มีการใช้ยางภายในประเทศให้มากขึ้นโดยการพัฒนา

การใช้จ่ายสร้างผลิตภัณฑ์ภายในประเทศ เพราะประเทศไทยยังต้องสั่งซื้อสินค้าจากผลิตภัณฑ์ข้าง
 เข้าประเทศเป็นมูลค่าไม่ต่ำกว่า ๑๕๐ ล้านบาท ทุกปี (ตารางที่ ๒๒) การใช้จ่ายธรรมชาติ
 ทำผลิตภัณฑ์ภายในประเทศขณะนี้ปีละประมาณ ๑๘,๐๐๐ ล้านบาท ถ้ารัฐบาลสนับสนุนในการสร้าง -
 ผลิตภัณฑ์ไปจำหน่ายต่างประเทศ เชื่อว่าความต้องการใช้จ่ายธรรมชาติจะมีถึงไม่ต่ำกว่า
 ๒๐,๐๐๐ ล้านบาท ในปี ปัจจุบันผู้ใช้จ่ายรายใหญ่ซึ่งได้แก่บริษัทผลิตยางรถยนต์มีจำนวนเพียงไม่กี่
 ราย ส่วนผู้ผลิตสิ่งประดิษฐ์อื่น ๆ ใช้จ่ายไม่มากนักในแต่ละราย จากการศึกษาข้อมูลการใ้
 ใช้จ่ายในประเทศจากผู้ขอจดทะเบียนตัวอย่างในครอบครอง ณ กองการยาง กรมวิชาการเกษตร
 จากจำนวน ๑๕๘ ราย ปรากฏว่า ได้ใช้จ่ายไปทำการผลิตผลิตภัณฑ์รายใหญ่ ๆ เป็นจำนวน
 ๘๖ ชนิด ในจำนวนนี้ปรากฏว่า ๕๐ รายใช้ผลิตรองเท้ายางและรองเท้าแตะรองเท้า ๑๖ ราย
 ใช้ผลิตคอกยางรถยนต์ ๑๑ รายใช้ผลิตยางในยางนอกรถยนต์ รถจักรยานยนต์ รถจักร -
 ยาน ๑๘ รายใช้ผลิตอุปกรณ์และอะไหล่รถยนต์ต่าง ๆ นอกจากนั้นใช้ผลิตสิ่งอื่น ๆ อีกหลาย
 ชนิด^๑

ตารางที่ ๒๒

มูลค่านำเข้าและส่งออกของสินค้าที่ผลิตจากยางธรรมชาติ

ปี	นำเข้า (บาท)	ส่งออก (บาท)
๒๕๑๒	๒๖๔,๐๘๑,๒๓๖	๓,๐๖๓,๔๒๘
๒๕๑๓	๒๐๖,๐๘๐,๗๗๘	๖,๔๘๔,๗๖๐
๒๕๑๔	๑๗๗,๑๓๑,๖๕๐	๑๕,๘๐๑,๗๗๑
๒๕๑๕	๑๖๕,๖๓๖,๐๘๘	๒๑,๑๑๑,๑๗๘
๒๕๑๖	๑๘๗,๘๘๘,๗๘๖	๓๖,๘๘๑,๐๓๗

ที่มา : กรมศุลกากร

^๑ จากบัญชีผู้ขอจดทะเบียนตัวอย่างในครอบครอง กองการยาง กรมวิชาการเกษตร

๒.๖ รัฐบาลควรจะได้เตรียมคู่มือทางช่วยเหลือชาวสวนยางไว้ม่าง โดยค้นคว้าทดลองการปลูกพืชใหม่ ๆ ที่เหมาะสม เช่น ออยล์ปาล์ม กาแฟ เพื่อกระจายความเสี่ยงที่ต้องพึ่งอยู่กับพืชหนึ่งพืชใดโดยเฉพาะ อย่างประเทศมาเลเซีย ทั้ง ๆ ที่มีความก้าวหน้าในทางวิชาการยาง การปลูกแทนและการทดลองหาพันธุ์ดี ฯลฯ ยังเตรียมการล่วงหน้าไว้ในกรณีที่มีอันเป็นไปอย่างหนึ่งอย่างใดกับยางโดยสนับสนุนการปลูกปาล์มน้ำมัน ซึ่งขณะนี้โลกก้าวหน้าไปมากแล้ว เศรษฐกิจของมาเลเซียที่ได้จากการทำปาล์มน้ำมันไม่น้อยทีเดียว เมื่อโลกมีการปลูกปาล์มน้ำมันขยายตัวออกไปมากกว่าที่ท่าอยู่ขณะนี้ มาเลเซียจะไม่คงหวาดสะดุ้งต่อความผันผวนของราคายางดังที่เป็นอยู่อย่างเวลานี้

๒.๗ เกี่ยวกับปัญหาโจรสลัด รัฐบาลควรดำเนินการปราบปรามอย่างจริงจังและเด็ดขาด เพราะนอกจากจะทำให้ผู้ประกอบการอาชีพโดยสุจริตต้องเดือดร้อนแล้ว ยังเป็นการบ่อนทำลายทางเศรษฐกิจของประเทศอีกด้วย

๒.๘ การปรับปรุงการบรรจุหีบห่อ จำเป็นสำหรับการผลิตยางแท่ง มีจุดขึ้นไม่หายากเข้า ราคาแพง กรมป่าไม้ควรเร่งรัดงานวิจัยเพื่อนำไม้ยางที่ถูกต้องมาใช้ประโยชน์ในการทำหีบหรือให้คำแนะนำว่าควรใช้ไม้อะไรที่คุณภาพดีและราคาถูก

๒.๙ กำหนดนโยบายและความรับผิดชอบของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของ รัฐบาลเร่งรัดและกำหนดนโยบายที่แน่นอนว่า กิจกรรมยางนี้ควรมีการบริหารและดำเนินงานจากหน่วยงานเพียงหน่วยเดียว หรือแยกกันทำอย่างเวลานี้ ถ้าแยกกันก็ควรปรับปรุงวิธีการประสานงาน กำหนดขอบเขตและหน้าที่ของแต่ละฝ่ายให้แน่นอน

๒.๑๐ การสร้างกำลังเจ้าหน้าที่ ปัจจุบันมีเจ้าหน้าที่ของสองหน่วยงานเท่านั้นที่ทำงานเฉพาะเรื่องอย่างแต่อย่างเดียว คือศูนย์วิจัยการยาง กองการยาง กรมวิชาการเกษตร และสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง และไม่มีเจ้าหน้าที่คนใดเลยที่ได้รับการศึกษาตามหลักสูตรของยาง ยกเว้นผู้ที่ไปมีโอกาสไปศึกษาเพิ่มเติมในต่างประเทศเพียง ๔-๕ คน ซึ่งเป็นการศึกษาเฉพาะความรู้ของงานแต่ละสาขา หลักสูตรการศึกษาเรื่องยางมีสอนเฉพาะในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งสอนแต่เพียงแขนงเดียวทางด้านการผลิต การสร้างกำลังเจ้าหน้าที่ปัจจุบันที่จำเป็น คือ นอกจากเพิ่มเจ้าหน้าที่ให้เพียงพอแล้ว ต้องเร่งรัดและอบรมเจ้าหน้าที่ใหม่ความรู้เรื่องยางเพิ่มเติมเพียงพอที่จะนำไปใช้ประโยชน์ได้

๒.๑๑ การอบรมให้ความรู้เจ้าของสวน-คนกรีดยาง เมื่อมีการนำยางพันธุ์ใหม่ซึ่ง
 อ่อนแอกวายางพันธุ์พื้นเมือง แต่ให้ผลผลิตสูงกว่าถึง ๓ - ๔ เท่า เจ้าของสวนต้องเรียนรู้
 วิธีการดูแลรักษา เก็บเกี่ยว (กรี๊ด) เพื่อให้ยางมีอายุยืน (๓๐ ปี) และให้ผลผลิตสูงอยู่ -
 ตลอดเวลาเท่าที่ควรจะเป็น ให้คุ้มกับทุนที่ลงไปในการปลูกลงแทนหรือปลูกใหม่ (ไร่ละไม่ต่ำกว่า
 ๒,๐๐๐ บาท) และไม่ต้องเสียเวลาหรือในการปลูกลงแทนบ่อย ๆ และชาวไร่จะได้ไปในช่วงที่รอ
 ถึงครั้งละ ๕ - ๗ ปี การฝึกอบรมคนกรีดยาง นอกจากมีส่วนช่วยในการเพิ่มผลผลิตแล้ว ยัง
 ช่วยรักษาต้นยางใหม่อายุกรี๊ดได้นานเท่าที่ควร และโดยเฉพาะถ้าจะเร่งรัดการผลิตโดยวิธี
 กรี๊ดใหม่ ๆ แล้ว ไม่มีคนกรี๊ดเป็น เร่งรัดการผลิตไม่ได้ ดังนั้นการเร่งรัดการฝึกอบรมเจ้า
 ของสวน-คนกรีดยาง จึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งของงานเร่งรัดพัฒนา
 ยาง

๒.๑๒ การขยายพันธุ์-ควบคุมพันธุ์ยาง เทคนิคในการขยายพันธุ์ยางของประเทศ
 ไทยเวลานี้ก้าวหน้าที่สุดในโลก แปลงขยายพันธุ์ยางที่ใหญ่ที่สุดในโลกก็อยู่ในประเทศไทย
 องค์การสวนยาง กระทรวงเกษตรฯ แต่สามารถสนองความต้องการของการปลูกลงแทนได้ไม่
 เกินไร่ละ ๑๕๐,๐๐๐ ไร่ ดังนั้น เมื่อมีการเร่งรัดการปลูกลงแทนและปลูกใหม่ ความต้องการ
 พันธุ์ยางจะเพิ่มมากขึ้นเป็นอีกปีละไม่ต่ำกว่า ๑๕๐,๐๐๐ ไร่ ซึ่งต้องการพันธุ์ยางไม่ต่ำกว่า
 ๑๒ ล้านคน อาชีพการผลิตพันธุ์ยางชายจะเพิ่มขึ้น ซึ่งจะเพิ่มภาระในการควบคุมของราชการ
 ที่สำนักงานที่เกี่ยวข้อง เพราะการขยายพันธุ์ยางด้วยการติดตามีโอกาสปนปลอมพันธุ์ได้อย่างง่าย
 ง่าย รัฐจึงควรเตรียมการในเรื่องนี้ไว้ด้วย.